

πτουσα λόγῃ, καὶ τὸ δόρυ. Καταπίνει τὴν γῆν μὲ ἀγριότητα καὶ μαρίαν· καὶ εἶναι ἀκρά-  
τητος εἰς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἄμα μὲ  
τὴν φωνὴν τῆς σάλπιγγος, λέγει, Εὐγε! καὶ  
μακρόθεν ὁσφραίνεται τὴν μάχην, τὴν κραυγὴν  
τῶν στρατηγῶν, καὶ τὸν ἀλαλαγμὸν.—ΙΩβ λθ'.  
19—25.

### ΠΑΟΤΤΙΣΜΟΣ ΜΕΘΟΔΟΣ.

Ὁ Ἀγγλαμερικανὸς φιλόσοφος, Βενιαμὴν Φραγκλῖνος, ἐξέδιδεν  
εἰς διάστημα πολλῶν ἐτῶν Ἡμερολόγιον, ὅπου κατεχώρει πολλὰς  
παροιμίας καὶ γνωμικὰ· ταῦτα συνήρσις τελευταῖον, καὶ συμπε-  
ρίελασεν εἰς τὴν ἐπομένην ὁμιλίαν, ἥτις ἀνεγνώσθη μὲ πολλὴν ἡδο-  
νὴν καὶ ὄρελος ἀπὸ τοῦ συμπατριώτου αὐτοῦ. Ἰπτωχὸς Ἀντώνιος  
εἶναι τὸνομα, μὲ τὸ ὅποιον ἐκάλεσε θάυτον ὁ Φραγκλῖνος εἰς τὸ Ἡμε-  
ρολόγιόν.

Ἐχω ἐξ ἀκοῆς, ὅτι ἡ μεγαλητέρα ἡδονὴ τῶν  
συγγραφέων εἶναι νὰ βλέπωσι τὰ συγγράμματά  
των μὲ σέβας ἀναφερόμενα ὑπ' ἄλλων. Στοχά-  
σου λοιπὸν, φίλε ἀναγνώστα, πόσον μ' εὐχαρί-  
στησε τὸ ἀκόλουθον συμβάν.

Πρὸ ὀλίγον ἐπτάθην ἔφιππος εἰς μέρος, ὅπου  
ἔμελλε νὰ γένη δημοπρασία. Πολλοὶ ἦσαν ἐκεῖ  
συνηθροισμένοι· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν εἶχεν ἀκόμη  
φθάσειν ἡ διωρισμένη ὥρα, συνωμίλουν οἱ ἄν-  
θρωποι περὶ τῆς δυστυχίας τοῦ καιροῦ, ὅτε εἰς  
τῆς συνελεύσεως, στρέφων πρὸς εὐσχήμονα  
γέροντα, τὸν λέγει.—Σὺ δὲ, γέρον· Ἀβραάμ,  
τί νομίζεις; Ἄν σὲ φαίνονται οἱ καιροὶ κάκι-  
στοι; Ἄν εἶναι τῶντι πολλά βαρεῖς οἱ φόροι;  
Πῶς ἔχομεν νὰ τοὺς πληρώσωμεν; Ἄν ἐμπορεῖς  
νὰ μᾶς δώσης κάμμιαν συμβουλὴν; Ὁ γέρον  
Ἀβραάμ, σκεφθεὶς ὀλίγον, ἀπεκρίθη, Ἐπειδὴ  
ζητεῖς τὴν γνώμην μου, σὲ τὴν λέγω μὲ συντομίαν·  
διότι, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, εἰς τοὺς  
φρονίμους ὀλίγα· καὶ, Ἀπὸ λόγια σάκκος δὲν  
γεμίζει. Ὅλοι συνέτρεξαν παρακαλοῦντες εἰς  
ὁμιλίαν τὸν γέροντα Ἀβραάμ, ὅστις, ἀφοῦ τὸν  
ἐπερικύκλωσαν, ἤρχισεν οὕτω—

Ἄγαπῆτοί φίλοι, καὶ καλοὶ γείτονες, οἱ φόροι  
εἶναι τῶντι πολλά βαρεῖς· πλὴν ἤθελαν εἶσθαι  
ὑποφεργοί, ἂν ἦσαν μόνον οἱ ἀπὸ τὴν κυβέρνησιν  
ἐπιβαλλόμενοι· ἀλλ' εἶναι καὶ ἄλλοι, καὶ εἰς τινας  
ἡμῶν βαρύντατοι. Εἰς τὴν ὁκνηρίαν, παραδείγ-  
ματος χάριν, πληρόνομεν διπλοῦς· εἰς τὴν ὑπε-  
ρηφανίαν, τριπλοῦς· καὶ εἰς τὴν μαρίαν, τετρα-  
πλοῦς· καὶ τὸ κακὸν εἶναι, ὅτι ἀπὸ τοῦς φόρους  
ταύτους δὲν ἐμπορεῖ οὔτε ἡ κυβέρνησις αὕτη τὸ  
ελάχιστον νὰ μᾶς ἐλαφρύνῃ. Ὑπάρχει ὅμως  
ἐλπίς σωτηρίας, ἂν θέλωμεν ν' ἀκούσωμεν συμ-  
βουλὴν· διότι, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, Ὁ  
Θεὸς λέγει εἰς τὸν ἄνθρωπον, Βοηθοῦ, ἂν θέλῃς  
νὰ σὲ βοηθήσω.

1. Πόσον ἠθέλαμεν ἀπαρπονεῖσθαι, φίλοι,

ἂν μᾶς ἠνάγκαζεν ἡ διοίκησις ν' ἀφιερώνωμεν εἰς  
δούλευσιν αὐτῆς τὸ δέκατον τοῦ καιροῦ μας!

Ἀλλὰ μήπως δὲν ἀληθεύει, ὅτι ἀπὸ τοὺς περισ-  
σοτέρους ἡμῶν δαπανᾶται πολὺ πλείτερος και-  
ρὸς εἰς τὴν παντελῇ ἀργίαν καὶ τὴν ματαιοπο-  
νίαν; Ἡ ὁκνηρία ἐπιφέρει ἀσθενείας, καὶ συντέ-  
μνει τὴν ζωὴν. Ἡ ὁκνηρία, κατὰ τὸν πτωχὸν  
Ἀντώνιον, εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὅτι ἡ  
σκωρία εἰς τὰ μέταλλα, φθείρουσα πλεόν παρὰ  
τὴν ἐργασίαν· διότι, ὅσον πλεόν μεταχειρίζεσαι  
τὸ κλειδίον, τόσον λαμπρότερον γίνεται. Ἀλλ'  
ἂν ἀγαπᾶτε τὴν ζωὴν, λέγει ἀκόμη ὁ πτωχὸς  
Ἀντώνιος, οἰκονομεῖτε τὸν καιρὸν· μ' αὐτὸν  
αὕτη μετρεῖται. Πόσον πλεόν τοῦ φυσικῶς  
ἀναγκαίου δὲν δίδομεν εἰς τὸν ὕπνον, λησμονεῖν-  
τες τὸ, Ἡ κοιμωμένη ἀλωποῦ ὀρνίθας δὲν  
πιάνει· καὶ ὅτι δι' ἀρκετὸν καιρὸν θέλομεν κοι-  
μηθῆν, ὅταν καταβῶμεν εἰς τὸν τάφον.

Ἄν ὁ χρόνος ἦναι τὸ πολυτιμότερον τῶν  
καλῶν, ἡ ἀνοικονομησία του, κατὰ τὸν πτωχὸν  
Ἀντώνιον, εἶναι ἡ μεγαλητέρα ἀσωτία· ἐπειδὴ,  
κατ' αὐτὸν ἀκόμη, Χρόνος διασκορπισθεὶς  
δὲν συναθροίζεται πλεόν· καί, Ὁ λεγόμενος  
ἀρκετὸς χρόνος εἶναι παραπολὺ σύντομος.  
Ἀνδρῖζεσθε λοιπὸν, καὶ ἐργάζεσθε, ἐν ὅσῳ ἐμπο-  
ρεῖτε. Διὰ τῆς προθυμίας κατορθοῦμεν πολλὰ  
μὲ ὀλίγον κόπον.

Εἰς τὴν ὁκνηρίαν, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώ-  
νιον, ὅλα εἶναι δύσκολα· εἰς τὴν φιλοπονίαν,  
εὐκόλα. Ὁ ἀργὰ σηκνόμενος γυρίζει ἐδῶ καὶ  
ἐκεῖ τὸ πλεόν τῆς ἡμέρας, καὶ μόλις ἐπιστρέφων  
εἰς τὸ ἔργον του νυκτιάζεται. Ἡ ὁκνηρία βαδι-  
ζει τόσον ὑπομονητικὰ, ὥστε ἡ πενία δὲν ἀργεῖ  
νὰ τὴν προφθάσῃ· καὶ πάλιν, Σπρώχνε ἐμπρὸς  
τάς ὑποθέσεις σου· μὴ τὰς ἀφίνης καὶ σὲ σπρώ-  
χνωσι· καί,

Ἐμβαίνει κλίνην ἐνωρίς, φεύγει τὴν ἴσιν χαράζῃ.

Ὁ θέλων κτήματα καὶ νοῦν καὶ ὑγίαν νὰ φυλάξῃ.

Τί σημαίνει λοιπὸν αἱ ἐλπίδες καὶ εὐχαί μας·  
δι' εὐτυχεστέρους καιροὺς; Οἱ καιροὶ μετα-  
βάλλονται εἰς τὸ καλόν, ὅταν ἡμεῖς μεταβαλ-  
θῶμεν. Ἡ φιλοπονία, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀν-  
τώνιον, χρειαν δὲν ἔχει ἀπὸ εὐχάς. Ὅστις  
βόσκεται μ' ἐλπίδας, κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ τῆς  
πένης. Κέρδος χωρὶς κόπον δὲν γίνεται.  
Ἐπειδὴ δὲν ἔχω χωρέφια, πρέπει νὰ με χρησι-  
μεύσωσιν αἱ χεῖρές μου· καὶ ἂν εἶχα, ἐπειδὴ  
πληράνοισιν μεγάλους φόρους, ὡς φρόνιμα τὸ  
ἐστοχάσθη ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, ἐργαστήριον  
καὶ γῆ διαφορὰν δὲν ἔχον. Πᾶσα τέχνη κέρδος  
καὶ τιμὴν φέρει. Ἀναγκαῖον εἶναι ὅμως νὰ  
ἐπιμελωμεθα τὸ ἔργον καὶ τὴν ὑπόληψίν μας·  
εἰ δὲ μὴ, οὔτε ὁ ἀγρός, οὔτε τὸ ἐμπόριον, θέλει  
μᾶς βοηθήσειν εἰς πληρωμὴν τῶν φόρων. Ὁ

φιλόπονος δὲν φοβεῖται τὴν πείναν. Ἡ πείνα στέκει πρὸ τῆς θύρας τοῦ φιλοπόνου· ἀλλὰ δὲν τολμᾷ νὰ ἐμβῇ, ὡς λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος· δὲν εἰσέρχεται δὲ οὔτε ὁ φορολόγος καὶ οἱ ὑπ' αὐτόν· διότι ἡ μὲν φιλοπονία πληροῖν τὰ χρέη, ἡ δὲ ἀπελπισία τὰ αὐξάνει. Χρεῖα δὲν εἶναι νὰ εὑρετε θησαυροὺς, οὔτε πλούσιοι συγγενεῖς νὰ σᾶς κάμωσι κληρονόμους. Ἡ ἐνασχόλησις, ὡς λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, εἶναι ἡ μήτηρ τῆς εὐτυχίας· καὶ, Ὁ Θεὸς δὲν ἀρνεῖται τίποτε εἰς τὴν φιλοπονίαν. Γεωπονεῖτε ἐνῷ ὁ ὀκνηρὸς κοιμᾶται, καὶ θέλετε ἔχειν τὸν ἀναγκαῖον σίτον, καὶ διὰ νὰ πωλήσετε· γεωπονεῖτε καθ' ὅλας τὰς στιγμὰς, τὰς ὁποίας ὀνομάζομεν Σήμερον, διότι δὲν γνωρίζετε ποῖα ἐμπόδια θέλετε ἀπαντήσῃ τὴν Ἀύριον. Μία σήμερον, λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, εἶναι προτιμότερα ἀπὸ δύο αὐρίων· καὶ πάλιν, Σημερινὸν ἔργον εἰς τὴν αὐρίον μὴ τ' ἀφίνης. Ἀνέστητε ὑπηρετῇ καλοῦ κυρίου, ἡθέλετε τὸ νομίζειν μεγάλην ἐντροπὴν νὰ σᾶς πιάσῃ ἀργούς· ἀλλὰ δὲν εἰσθε κύριοι τοῦ ἑαυτοῦ σας; Ἐντρέπεσθε λοιπὸν νὰ βλέπετε αὐτοὶ ἑαυτοὺς ἀργούς, ἐνῷ ἔχετε τόσα χρέη νὰ ἐκπληρώσετε πρὸς ἑαυτοὺς, πρὸς τὴν οἰκογένειαν, πρὸς τὴν πατρίδα, πρὸς τὸν βασιλέα σας. Σκληρύνετε τὰς παλάμας σας διὰ τῆς συχνῆς μεταχειρίσεως τῶν εργαλείων· ἐξέρχεσθε προθύμως εἰς τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὸν παγετὸν τῆς νυκτός, ἐνθυμούμενοι ὅτι, κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, κάτος κλεισμένος εἰς σάκκον ποντικούς δὲν πιάνει. Τὰ χρέη σας, τὸ ὁμολογῶ, εἶναι πολλὰ, καὶ ἴσως ὀλίγη ἡ δύναμις σας· μὲ τὴν ἐπιμέλειαν ὅμως καὶ μὲ τὴν προσκαρτέρησιν μεγάλα πράγματα κατορθοῦνται. Νερὸν στάζον ἀδιακόπως τρυπᾷ τὴν πέτραν· προσέτι, Ὁ ποντικός κόπτει χονδρὰ σχοινία, καὶ μικροὶ, ἀλλ' ἄλλεπάλληλοι κτύποι καταβάλλουν μεγάλας βαλανιδίας.

Ἴσως θέλει μὲ εἰπεῖν κἀνείς σας, “Δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ σχολάζω καὶ νὰ ἀναπαύωμαι ὀλίγον;” Ἀκουσε, φίλε, τί λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος, Καλομεταχειρίζου τὸν καιρὸν σου, ἂν θέλῃς νὰ εὐκαιρήσῃς· καὶ μὴ σκορπίζῃς ὥραν, ἐπεὶ δὲν εἶσαι βέβαιος οὔτε περὶ λεπτοῦ. Τὴν εὐκαιρίαν ἐμπορεῖ τις νὰ δαπανᾷ εἰς τίποτε ὠφέλιμον. Ὁ ἐπιμέλης εὐκαιρεῖ κἀποτε, ἀλλ' ὁ ὀκνηρὸς οὐδέποτε· διότι βίος εὐκαιρος, καὶ βίος ὀκνηρὸς, εἶναι δύο πράγματα πάντῃ διάφορα. Πολλοὶ θέλουν νὰ ζῶσιν ἀκοπιάστως διὰ μόνῃς τῆς ἀγχινοῖας των, ἀλλ' ἀποτυχαίνουν ἀθλῶς· καθότι παρὰ τὴν φιλοπονίαν τίποτ' ἄλλο δὲν ἰσχύει νὰ φέρῃ ἀνάπαυσιν, καὶ ἀφθονίαν, καὶ τιμὴν. Οἱ φεύγοντες τὴν ἡδονὴν, τὴν ἀπαντᾷν συχνότερα. Ἡ ἀργύρηνως κλώθουσα ἔχει φό-

ρεμα φαρδύτατον· καὶ, ἀφοῦ ἀπέκτησα πρόβατον καὶ ἀγελάδα, ὅλοι μὲ χαιρετοῦν, λέγει ὁ πτωχὸς Ἀντώνιος.

2. Ἀλλὰ, παρὰ τὴν φιλοπονίαν, πρέπει ὡσαύτως νὰ ἔχωμεν σταθερότητα, τάξιν, καὶ προσοχήν· νὰ ἐπιθεωρῶμεν τὰς ὑποθέσεις μας μὲ τοὺς ἰδίους μας ὀφθαλμούς, καὶ νὰ μὴν ὑπερεμπιστευώμεθα εἰς ἄλλους. Διότι, κατὰ τὸν πτωχὸν Ἀντώνιον, Δένδρον συχνὰ μεταφυτευόμενον, καὶ οἰκογένεια συχνὰ μετοικιζομένη, ποτὲ δὲν εὐδοκίμει. Τρεῖς μετοικισμοὶ βλάπτειν τόσον, ὅσον μία πυρκαϊά. Τὸ αὐτὸ καὶ νὰ ἔρριπτες τὸ δένδρον εἰς τὴν φωτίαν, ὅταν συχνὰ τὸ μεταφυτεύῃς. Οἰκονόμει τὸ ἐργαστήριόν σου, καὶ τὸ ἐργαστήριόν σου θέλει σὲ οἰκονομεῖν. Ἐπιθυμεῖς τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἔργου σου; ὕπαγε ὁ ἴδιος· εἰ δὲ μὴ, πέμψε ἄλλον. Διὰ νὰ εὐτυχῇς ὁ γεωργὸς, πρέπει ἡ νὰ κυβερνᾷ τὸ ἄροτρον τοῦ, ἢ ὁ ἴδιος νὰ τὸ σύρῃ. Τοῦ κυρίου τὸ βλέμμα ἐνεργεῖ πλέον παρὰ τὰς δύο χεῖράς του. Καὶ πάλιν, Τοῦ οἰκοκυρίου τὸ ὁμμάτιον κόπρισμα γίνεται εἰς τὸ χωράφιον. Μεγαλῆτερον κακὸν κάμνει ἡ ἀπροσεξία παρὰ ἡ ἀμάθεια. Ἄν δὲν ἐπιστατῇς τοὺς ἐργάτας σου, κάμνεις τὸ ἴδιον, ὡς ν' ἀφίνες εἰς τὴν διάκρισιν των τὸ πουργιὸν σου. Πολλοὶ ἠφανίσθησαν, διότι παραπολὺ ἐμπιστεύθησαν τοὺς ἄλλους· ἐπεὶ δὲ, κατὰ τὸ ἡμερολόγιον, Εἰς τὰ κοσμικὰ ἡ ἀπιστία, καὶ ὄχι ἡ πίστις, μᾶς σώζει. Ἐπωφελέστατον εἶναι, ἀγαπητοί, νὰ κυττάξῃ τις ὁ ἴδιος τὰς ὑποθέσεις του. Ἐπιθυμεῖς ὑπηρετὴν πιστὸν καὶ τῆς εὐχαριστήσεώς σου; ὑπηρετοῦ μόνος σε. Μικρὸν ἀμέλημα ἐμπορεῖ νὰ γεννήσῃ μέγιστον κακόν. Δι' ἑλλειψιν καρφίαν χάνεται τοῦ ἀλόγου τὸ πέταλον· δι' ἑλλειψιν πετάλου χάνεται τὸ ἄλογον· καὶ δι' ἑλλειψιν ἀλόγου, χάνεται ὁ καβαλλάρης, ἐπεὶ δὲ ὁ ἐχθρὸς φθάνων τὸν φονεῖ· καὶ ὅλον τοῦτο τὸ κακὸν προῆλθε, διότι δὲν ἐφρόντισε νὰ καρφώσῃ τὸ πέταλον.

Ἔπεται ἡ συνέχεια.

Ο ἸΗΣΟΥΙΤΗΣ Βολλάνδος ἤρchiσε κατὰ τὸ 1643 ἔτος τὴν συλλογὴν τῶν βίων τῶν ἁγίων ὅλης τῆς οἰκουμένης· μετ' αὐτὸν τὴν ἡκολούθησαν ἄλλοι κατὰ διαδοχὴν καὶ διακοπὴν, εἰς σχεδὸν 150 ἔτων διάστημα, ὥστε κατὰ τὸ 1794 ἔτος τὸ σύνταγμα εἶχε προχωρήσειν εἰς 53 παχεῖς τόμους πρῶτον μήκους, μολονότι ἔλειπεν ἀκόμη τὸ ἡμῖς τοῦ Ὀκτωβρίου μηνός, καὶ ὅλοι οἱ δύο τελευταῖοι μῆνες, ἤγουν ἄλλοι ἴσως 25 ἢ 30 τόμοι.

Ὡς ἔρρινον χρυσοῦν εἰς χοίρου μύτην, οὕτως γυνὴ ὠραία χωρὶς φρόνησιν.—ΣΟΛΟΜΩΝ.